

mindre end for Toldvæsenets andre, med dem ligestillede Betjente, og som ogsaa altid ere blevne tagne i Betragtning ved Pensjonsberegning, deels de, ligeledes hidtil ved Pensjonsberegning medtagne, Diæter, der ere tillagte de ved Rigsdagen ansatte Embedsmænd, ikke ere at betragte som saadanne Diæter, der ikke kunne medregnes.

Erdrag af den et Embede paalagte Pension have de nugældende Pensjonslove ikke havt Anledning til at nævne; men det formenes at være en utvilsom Følge haade af Sagens egen Natur og af de Regler, de paagældende §§ iøvrigt indeholde om, hvorledes Pensionen alene skal beregnes af de Indtægter, der have været bestemte til Embedsmændens personlige Forbrug.

Loven af 5te Januar 1851 fastsætter, at hvad „Embedsindtægter“, beregnede efter de forud angivne Regler, overstige 6 000 Rd., kommer ikke i Betragtning ved Pensjonsberegning, medens Loven af 24de Februar 1858 benytter Betegnelsen „Gjennemsnitsbeløbet af Embedsindtægter“, paa hvilken Forskjellighed mulig en forskjellig Fortolkning kunde bygges. Det formenes, at naar et Embede har været aflagt med saadanne visse Indtægter, som nævnes i Paragraphens Nr. 3, maa denne Embedsindtægts aarlige Størrelse beregnes gjennemsnitsviis for den Tid, hvori den overhovedet indgaaer i Pensjonsberegningen, og det Beløb, hvormed dette Gjennemsnitsbeløb overstiger 6 000 Rd., kommer da ikke i Betragtning; men naar Embedsmænd i de 5 Aar (eller kortere Tid, hvis han overhovedet ikke i saa lang Tid har været pensionsberettiget), efter hvis Gjennemsnitsindtægt hans Pension beregnes, successivt har beklædt to Embeder, af hvilke det ene har været forbundet med større, det andet med mindre Indtægt end 6 000 Rd., kommer ikke det Beløb, hvormed den større Embedsindtægt har overstegit 6 000 Rd., i nogen Betragtning ved Pensjonsberegningen, selv om den fulde Indtægt, han virkelig har oppebaaret i alle de paagældende 5 Aar (altsaa successivt i to forskjellige Embeder), gjennemsnitsviis ikke naaer eller overstiger 6 000 Rd. Det er denne Forstaaelse af Be-

stemmelsen, der er søgt bestemtere udtalt ved den lidt forandrede Redaction.

ad § 7.

Medens Loven af 5te Januar 1851 (§ 3) kun fastsatte, at den Embedsmænd, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kom saaledes til Skade, at han maatte affedigges, skulde have $\frac{2}{3}$ af sin Embedsindtægt i Pension, hvilket ialtfald i Praxis er blevet saaledes forstaaet, at Pensionen ogsaa for saadanne Embedsmænd beregnedes i Forhold til Gjennemsnitsbeløbet af deres Embedsindtægt i de sidste 5 Aar før Affedigelsen, bestemte Loven af 24de Februar 1858, at Pensionen for den ved Tjenesten Tilskadefomne skal beregnes til $\frac{2}{3}$ af hans sidste Embedsindtægt. Medens det Billighedshensyn, hvoraf denne Begunstigelse er fremgaaet, ikke trænger til nogen nærmere Begrundelse, har Erfaringen vist, at den Form, hvorunder det er fremtraadt i Loven, ikke er ganske heldig. Der kan næppe være Tvivl om, at der til Grund for denne Form ligger den Forestilling, at Affedigelsen umiddelbart og strax nødvendigjøres ved Bestadigelsen, men saaledes som Loven er affattet, kan der ligeaa godt være Tvivl om, at Pensionen, naar Bestadigelsen er Grunden til Affedigelsen, altid skal beregnes i Forhold til den Bedkommendes sidste Embedsindtægt før Affedigelsen, selv om denne følger nok saa lang Tid efter Bestadigelsen. Men ligesom der i dette sidste Tilfælde overhovedet ikke er nogen Grund til undtagelsesviis at tage Hensyn til den sidste Indtægt, saaledes medfører dette ogsaa, at den, der bestadiges saa alvorligt, at han strax maa affedigges, faaer en mindre Pension end den, hvis ringere Bestadigelse tillader ham i en Aarække at blive staaende i Tjenesten og derved rykke op paa hoiere Lønning, hvilket vel er i sin Orden, forudsat at den større Pension alene skyldes den fortsatte længere Tjeneste i Overensstemmelse med de almindelige Regler for Pensjonsberegning, men bliver relativt ubilligt, naar den i mindre Grad Bestadigede netop i Egenklab af Sivalid faaer sin større Pension beregnet efter de samme særegne Regler, hvorefter den alvor-